סיפורי בדים

הודו

יום אחד הלך בדרך סוחר עשיר, כשלידו עבר איכר, ההולך באותו הכוון. הסוחר, איש מלא תאוות כסף, היה מאוכזב מאוד כי באותו היום עוד לא הרוויח מאומה.
למראה האיכר אורו עיניו. "הנה המזל שלי" אמר לעצמו "נראה האם ניתן לעשות דבר מה עם האיכר הזה." הוא הלך מהר יותר עד השיג את האיש, בירך אותו יפה ואמר "היה לי משעמם מאוד ללכת כך לבדי ואני שמח שפגשתי אותך ונוכל ללכת בחברותא."
"ברצון רב" ענה האיכר "אבל על מה נדבר? אתה איש עירוני ולא יעניין אותך לשוחח על יבולי שדה או על בהמות."
"אגיד לך מה נעשה" אמר הסוחר. "נספר זה לזה סיפורי בדיות וכזבים, וזה שראשון יפקפק בדבריו של השני ישלם לו מאה רופיות."
האיכר הסכים כי בסתר לבו חשב שאפילו יהיו סיפוריו של הסוחר בלתי אפשריים ביותר, שום דבר לא יביא אותו להגיד שהוא איננו מאמין בהם. אבל ביקש מהסוחר להתחיל, כי הוא איש מנוסה יותר ומבוגר ממנו.
על כן הסוחר העשיר התחיל: "יום אחד הלכתי בדרך ופגשתי שיירת גמלים עמוסים בסחורה". "זה מאוד יתכן" אמר האיכר "גם אני ראיתי כבר שיירות כאלה".
"היו שם מאה ואחד גמלים" המשיך הסוחר "כולם קשורים זה לזה בחבל, אף של אחד לזנבו של השני, והשיירה נמשכה קרוב לקילומטר."
"ומה קרה?" שאל האיכר.
"פתאום עברה מעליהם דיה גדולה, תפסה את הגמל הראשון והרימה אותו באוויר, ואחריו את כל מאה הגמלים בשרשרת."

"אכן" ענה האיכר "כוח רב לדיות המדבר האלה. ובאמת מאה ואחד גמלים.. ומה היא עשתה איתם?"
"אתה מפקפק?" שאל הסוחר. "חס ושלום!" אמר האיכר. "ובכן" המשיך הסוחר "קרה שנסיכה מממלכה שבסביבה ישבה בגן הפרטי שלה, ומשרתת שלה סרקה אותה. הנסיכה הפנתה את ראשה אחורה והביטה למעלה כשהמסרק עובר בשערותיה. בדיוק אז הדיה עם השלל שלה עברה מעל הגן. פתאום הגמל הראשון נתן בעיטה חזקה, טופרי הדיה נרפו וכל מאה ואחד הגמלים נפלו ישר לתוך עינה של הנסיכה"
"מסכנה" אמר האיכר "זה בוודאי כאב מאוד". הסוחר התחיל עכשיו כבר להזיע אבל המשיך "הנסיכה קפצה מהכיסא, שמה את ידה על העין וקראה 'וי, משהו נכנס לי לעין וזה צורב!'"
"זה תמיד צורב מאוד" אמר האיכר "נכון בהחלט. ומה עשתה המסכנה?"
"המשרתת רצה אליה כדי לעזור לה 'תני לראות' אמרה והרימה את שמורת עינה של הנסיכה. והנה מהעין יצא גמל, שהמשרתת שמה בכיס שלה. אחר כך, עם פינת השביס שלה, התחילה להוציא את כל יתר מאה הגמלים מעינה של הנסיכה והכניסה אחד, אחד לכיסה!"
לסוחר נגמרה כבר נשימה אך האיכר הביט עליו ושאל "ובכן?"
"אינני יכול לחשוב על שום דבר יותר" ענה הסוחר "אבל מה אתה חושב על הסיפור הזה?"
"מפליא" ענה האיכר "ובוודאי קרה לא מזמן. אבל נראה שזו אמת לאמיתה!"
"טוב!" אמר הסוחר "עכשיו תורך! אני מאוד רוצה לשמוע את סיפורך. הוא בוודאי יהיה מעניין מאוד"
"כן, כך גם אני חושב" אמר האיכר. "ובכן אבא שלי הצליח מאוד בעבודתו. היו לו חמש פרות, צמד שוורים, חצי תריסר

תאוים, הרבה עיזים, אך מכל החיות האלה הוא אהב ביותר את הסוסה שלו. הייתה זו סוסה נהדרת, הו, איזו סוסה!" "כן, כן" אמר הסוחר "המשך".
"אני ממשיך" אמר האיכר "יום אחד אבא רכב לשוק על הסוסה אבל האוכף נקרע תחתיו וכשחזר הביתה על גב הסוסה היה פצע בגודל כף היד."
"ואז?" שאל הסוחר בקוצר-רוח "מה קרה?"
"זה היה ביוני" המשיך האיכר "וכפי שאתה יודע בחודש זה באות סופות חול ואחריהן גשם שוטף. ובכן אבק נכנס לפצע של החיה המסכנה ואיתו כמה גרעיני חיטה, וברטיבות שבא עם הגשם החיטה התחילה לנבוט ולגדול."
"כן, זה קורה עם חיטה כשהיא מוצאת הזדמנות לכך" אמר הסוחר.
".. ובמשך הזמן על גבה של סוסה צמח יבול חיטה כזה שהיינו צריכים לשכור עשרים איש כדי לקצור אותה."
"כן, כן, בדרך כלל צריך לשכור אנשים לעזרה כשהיבול מצליח" אמר הסוחר.
"ומגבה של הסוסה הורדנו שתי טון חיטה!" המשיך האיכר. "אכן יבול מצוין" אמר הסוחר.
"ואז בא אביך" אמר האיכר "איש עלוב ומסכן, שבקושי יכול היה יכול להתקיים וביקש בהכנעה מאבי.."
הסוחר הביט על האיכר בכעס רב אבל לא אמר מילה ".. וביקש 'אדוני הנדיב, כבר לא אכלתי שבוע, תן לי קצת מהחיטה שלך ואני אשלם לך, וממכירתה אוכל להתקיים.'
'אבל בוודאי, שכני' ענה אבא 'קח כמה שנחוץ לך ותחזיר לי מתי שרק תוכל'"
"ואז?" שאל הסוחר בכעס "ובכן אביך לקח מאה קילו מהחיטה" סיפר האיכר "אבל לא שילם אף פעם, והחוב נשאר כפי שהיה. לפעמים אני שוקל ללכת לבית משפט ולדרוש שהחוב ישולם לי."

באותו הרגע הסוחר התחיל להזיז את אגודל של יד ימינו לאורך אצבעות של ידו השמאלית ושפתיו נעו כאילו הוא מחשב משהו.
"מה קורה?" שאל האיכר. "החיטה זולה יותר" קרא הסוחר "אשלם לך עבור החיטה" אמר ביאוש, כי נזכר שלפי הצעתו של עצמו, אם יכחיש, חייב לאיכר מאה רופיות. ומאז, באזור זה של הודו, מקובל להגיד לחייב כספים "תן לי כסף ואם לאו תחזיר לי לפחות את החיטה."